

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 424/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Z. S., zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Advokátska kancelária Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 5/2012, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 23/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2013 doručená sťažnosť Z. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa, postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 5/2012, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 23/2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 5/2012 konal okresný súd o návrhu matky (V. S., ďalej len „matka“) maloletého S. S. (ďalej len „maloletý“) o jeho zverení do jej výchovy a o úprave práv a povinností sťažovateľa (otec) k maloletému, ako aj o protinávru sťažovateľa o zverení maloletého do jeho výchovy a o úprave práv a povinností matky k maloletému. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 P 5/2012 z 12. decembra 2012 obidva návrhy (t. j. návrh matky aj protinávrh sťažovateľa, pozn.) zamietol, takže v právoplatnosti ostalo skoršie rozhodnutie o nariadení striedavej rodičovskej starostlivosti o maloletého. O odvolaní sťažovateľa proti výroku okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu rozhodol krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 8 CoP 23/2013 z 25. marca 2013 rozhodnutie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

Podľa sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd rozhodli v jeho veci arbitrárne, neodôvodnene a svojvoľne v rozpore so závermi dokazovania, keď jeho návrh na zverenie mu maloletého do výchovy zamietli, keďže vykonaným dokazovaním, a to konštatovaním znalca, ako aj kolízneho opatrovníka a napokon aj vyjadrením samotného maloletého malo byť ustálené, že maloletý by mal byť zverený do výchovy otca (sťažovateľa).

V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Rozhodnutie OS Čadca ako i KS v Žiline považujem za úplne zmätočné, právne nezrozumiteľné, nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia a najmä arbitrárne z toho dôvodu, že prvostupňový súd nerozhodol na základe vykonaného dokazovania v predmetnom konaní, z ktorého je evidentné, že kolízny opatrovník, ustanovená znalkyňa ako i sám maloletý syn S. žiadali o zverenie do mojej osobnej starostlivosti a výchovy ako otca. KS v Žiline svoje rozhodnutie odôvodnil veľmi stroho zatiaľ, čo detailne opísal

celý priebeh konania, avšak na úkor odôvodnenia svojho rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tom smere, že nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zverenie maloletého dieťaťa, nie je namieste, pretože vykonané dokazovanie svedčí o podstatnej zmene pomerov. ...

V tejto súvislosti považujem za potrebné uviesť, že nedostatok náležitého odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia (tak meritórneho, ako i procesného) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa.

Okresný súd Čadca ako i Krajský súd v Žiline prílišným formalizmom a neprípustné zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospeli k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do mojich práv garantovaných Ústavou SR a Dohovorom.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Z. S. na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu a starostlivosť dieťaťa podľa čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P/5/2012 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP/23/2013 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje ako protiústavný rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8 CoP/23/2013-244 zo dňa 25. 3. 2013.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje ako protiústavný rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 11 P/5/2012-169 zo dňa 12. 12. 2012 a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 € za 2 úkony právnej pomoci /prevzatie, príprava zastúpenia a podanie sťažnosti - jeden úkon á 130,16 € + 7,81 € režijný

paušál + 55,19 € (20 % DPH)/ na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Ščuryho vedeného v... do 3 dní od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu (v súlade s petitom sťažnosti, pozn.) bolo preskúmanie, či v príčinnej súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 P 5/2012, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 23/2013 došlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 3 ods. 1 a 2 dohovoru o právach dieťaťa.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Zo sťažovateľom predložených rozhodnutí ústavný súd zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 P 5/2012 v spojení s odvolacím konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 8 CoP 23/2013 bolo právoplatne skončené 20. mája 2013.

Z uvedeného vyplýva, že od 20. mája 2013, keď boli právoplatne skončené sťažovateľom napádané konania, do 23. októbra 2013, keď sťažnosť sťažovateľa adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu (ústavnému súdu doručená 25. októbra 2013), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov konania sú viazané

na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014